

[Aksel Larsen.]

Når man ophæver sådanne afgifter, bør naturligvis afgifterne på radiobranchens øvrige artikler følge med. Prisnedsættelsen for befolkningen bliver lig med mindreprovenuet for statskassen, nemlig ca. 98 mill. kr. på årsbasis.

En af de mest ulogiske afgifter, vi har, er afgiften på konsum-is. På den ene side giver staten af skatteydernes penge tilskud til landbrugets mælkeproduktion, på den anden side fordyrer man et mælkeprodukt med afgift. Formentlig hører denne afgift til dem, der ikke er helt lette at kontrollere. Vi foreslår, at afgiften på konsum-is bortfalder. Statens tab herved og omvendt gevinsten for befolkningen er ca. 63 mill. kr.

Det samlede provenutab for statskassen kan beregnes til 1.066 mill. kr. på årsbasis — modsvarende en mindst tilsvarende prisnedsættelse for forbrugerne. Vi foreslår ikke, at der på anden måde skaffes statskassen dækning for denne mindreindtægt.

Der er principielle grunde til, at vi ikke gør det. Det er en uting, at man, når der på et eller andet område foreslås skatte- eller afgiftslettelse eller eventuelt udgiftsførøgelser, så øjeblikkelig søger at afparere forslaget, ja, næsten at kvæle debatten om det, ved ultimativt at kræve forslag om, hvordan dækning kan fremskaffes.

Hertil kommer imidlertid i den givne situation, at det ikke kan ses, at der er brug for dækningsindtægter. Der kalkuleres med et kasseoverskud i det kommende finansår på mindst 3,5 milliarder kr., og efter de hidtidige erfaringer med denne regerings administration af statsfinanserne og skatteudskrivningen vil det ikke forundre, om det bliver endnu større. Vi kan ikke anerkende nødvendigheden eller hensigtsmæssigheden af, at et sådant kasseoverskud nedkules i Nationalbanken, hvor det så vil henligge som død kapital. Kasseoverskuddet kan godt tåle at forringes med ca. 1 milliard kr.

Vi har desuden den opfattelse, at hele den vindtørre nationaløkonomiske teori, regeringen bygger sin økonomiske politik på, er forkert. Den går jo ud på, at vi skal spare os ud af vanskelighederne, og at underskuddene på valuta- og handelsbalancen skal overvindes — og kun kan overvindes — derved, at man gennem stadig skrappere skatteudskrivning søger at tvinge befolk-

ningen til at nedsætte sit forbrug. Denne politik har ikke givet de ønskede eller forventede resultater; den har vist sig forfejlet.

Den finanspolitiske stramning indledtes i foråret 1968 med den første momsforhøjelse. Den er fortsat og gjort stadig strammere siden, men de virkninger, regeringen lovede sig af den, er som sagt udeblevet. Den finanspolitiske stramning har kammet over. Befolkningen gør oprør mod den. Ved opmærksomhed af opsparinger, ved opspisning af tidligere opsparing, ved fremskaffelse af vanskeligt kontrollerbare indkomster, ved lån, kreditter og ved afbetalingskøb søger befolkningen at opretholde et uændret forbrug trods regeringens stramning af de finanspolitiske tommelskruer. Finansministeren burde erkende dette og i erindring om sine tidligere udtalelser og standpunkter forstå, at skatteudskrivningen er gået over gevind, har passeret bristepunktet.

Naturligvis må det lyde ulogisk og i hvert fald uortodokst i finansministerielle øren, men det skal siges: En lettelse af skatte trykket, en nedsættelse af de indirekte skatter, der kan resultere i nedsatte forbrugerpriser, kan få sådanne gavnlige psykologiske virkninger, at udviklingen i retning af større indsats og opsparevillje fremmes. Det er en metode, som ikke før har været prøvet, men om ikke af anden grund, så bør den prøves, da alle andre metoder har vist sig at slå fejl, da alle regeringens hestekure har vist sig at være kvaksalveri.

At vi har valgt at foreslå bortfald eller nedsættelser af forbrugsafgifterne i stedet for at angribe de høje trækprocenter for kildeskatten, har sin årsag dels i, at de afgifter, vort forslag omfatter, så afgjort er degressive, altså hviler tungest på folk med små indkomster, men også i, at forslag om lavere skatteprocenter hidtil er blevet afvist energisk, ja, næsten forbitret, af regeringen og dens folketingsflertal. Skatteprocenternes højde er regeringens helligste ko. Derfor har vi valgt at foreslå afgiftslettelse, som kan slå igennem i de priser, forbrugerne skal betale. Vi har så meget bedre kunnet gøre det, som vi mener at have fundet god støtte for vore synspunkter i den beretning og det materiale, folketinget har modtaget fra det af finansministeren nedsatte punktskatteudvalg.

Jeg anbefaler på mit partis vegne det